

Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου Αὐτοῦ (21.8/3.9.1953)

Ἐκ τῶν παλαιότερων ἀγνώστων μεγάλων Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ*

Ἐμφάνισις τοῦ Ἁγίου

ΚΑΤΑ μίαν ἐν ἔτει 1935 ἀσθένειαν τοῦ πατρός μου, ἐνῶ προέβαινον εἰς τὴν ἐπάλειψιν τοῦ προσώπου του μὲ τὸ ὑπάρχον εἰς τὴν οἰκίαν μας ἔλαιον τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, προσηχηθήτην συγχρόνως εἰς τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Δὲν παρῆλθον ὅμως ὀλίγα λεπτά, ὅτε καθημένη ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος πλησίον τοῦ πατρός μου καὶ εὐρισκομένη ἐν ἐγρηγόρσει, ἤκουσα μικρὸν τινα θόρυβον (ὡς θροῖσμα φύλλων δένδρου) καὶ μετ' ἐκπλήξεως εἶδον νὰ παρουσιάζεται ἔμπροσθέν μου ἕνας Δεσπότης ἐνδεδυμένος τὰ ἱερά του Ἀμφια καὶ τὴν Μίτραν εἰς τὸ κεφάλι του.

Ἐταράχθην ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ μὲ δειλίαν ἐρωτῶ: «Ποῖος εἶσθε;», ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐσκεπτόμην «πνεῦμα μὴ καθαρὸν δύναται νὰ φορῇ Μίτραν;».

Τότε ὁ Ἅγιος μοῦ παρουσίασεν ἕνα Σταυρὸν μεγάλον, λέγων συγχρόνως εἰς ἐμέ: «Ἴδου μὴ ἀμφιβάλῃς! Καὶ διατί μὲ ἐρωτᾷς ποῖος εἶμαι ἐνῶ πρὸ ὀλίγου μὲ προσεκάλεσες;».

Γονάτισα ἀμέσως καὶ ἤκουσα νὰ μοῦ λέγῃ: «Σήκω ἐπάνω καὶ

πρόσεξε σὲ ὅτι θὰ σοῦ εἶπω. Στὸ σπίτι σου ἀπόψε γίνεται Θαῦμα! Ἀλλὰ δὲν ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ σοῦ τὸ γνωρίσω. Πρόσεξε αὐτὸ πὺν ἀπόψε σοῦ συνέβη καὶ μὴ τὸ κρατήσης διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλὰ νὰ τὸ διηγῆσαι, διότι τοιαῦτα σημεῖα θέλουν διὰ νὰ ἀποφασίσουν τὴν Ἀνακομιδὴν μου».

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀσθενὴς πατὴρ μου ἐγένετο τελειῶς καλὰ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ἱατροῦ του, διὰ τὴν ταχεῖαν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας του.

Ἀθηνᾶ Χριστοπούλου, Ἀθῆναι

Διάσωσης βενζινοπλοίου ἀπὸ σύγκρουσιν νάρκης

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 1944, ὁπότε οἱ Γερμανοὶ κατακτηταὶ ἀπεχώρουν τῆς Ἑλλάδος πιεζόμενοι ἀπὸ τὰς νίκας τῶν Συμμάχων, ἐν τῇ βίᾳ των, ἐπέκοψαν ἐκ τῶν ἀγκυροβολιῶν αὐτῶν τὰς ποντισθεῖσας νάρκας ἔξωθεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς, χωρὶς νὰ περισυλλέξωσιν αὐτάς, πρὸς μέγιστον κίνδυνον τῶν ναυτιλλομένων Ἑλλήνων, οἱ περισσότεροὶ τῶν ὁποίων ἠγνόουν τὴν ὑπαρξιν ναρκοπεδίου φράγματος ἔξωθεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς.

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, μικρὸν βενζινόπλοιον τοῦ ἐκ Πόρου Τροϊζινίας πλοίαρχου Γ. Τσαλίκη, ἐταξίδευσεν ἐκ Πειραιῶς εἰς Πόρον, φέρον πλῆρες φορτίον, τὴν μηχανὴν ἐν κινήσει καὶ τὸ ἰστίον ἀναπεπταμένον ὑποβοηθοῦν τὴν ταχύτητα τοῦ σκάφους, διότι ὁ καιρὸς ἦτο βορρᾶς-φορτσᾶτος καὶ πρῖμος πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ πλοίου. Οὕτως εἶχεν ἀναπτυχθῆ μεγάλη ταχύτης.

Ὅταν τὸ πλοῖον, ἀπομακρυνθὲν τοῦ Πειραιῶς, εὐρίσκετο εἰς σημεῖον πλησιάζον τὰς νησίδας Λεοῦσες, ὁ μούτσος τοῦ πλοίου (μικρὸς ναύτης), πὺν ἐστέκετο εἰς τὴν πρῶραν, ἔβαλε ξαφνικὰ δυνατὴ φωνή: «Καπετάνιο, νάρκη, τρία μέτρα μπροστὰ στὴν πλώρα»!...

Καὶ ὁ πλοίαρχος Τσαλίκης, πὺν δὲν πρόφθανε οὔτε παρατιμονιὰ νὰ κάνη γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν φοβερὴ καταστροφὴ ἐκ τῆς συγκρούσεώς του μὲ τὴν ἐπιπλεύσαν νάρκην, σταυροκοπηθεὶς, ἐφώνηξε μὲ δέος: «Ἅγιε Νεκτάριε, σῶσε μας, καὶ νὰ φέρω τὸ καῖκι γεμᾶτο σιτάρι στὸ Μοναστήρι σου!»...

Καί, ὦ, τοῦ θαύματος! Ἀμέσως εἶδαν, ὁ καπετάνιος Τσαλίκης καὶ ὁ μοῦτσος, ἓνα Ρασοφόρον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπεμάκρυνε, σπρώχνοντας, τὴν θανατηφόρο νάρκη, ἐνῶ τὸ πλοῖον ἀπομακρυνθὲν αὐτῆς, διέφυγεν τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς καὶ ἔφθασεν εἰς Πόρον, τοῦ πλοιάρχου Τσαλίκη διηγουμένου μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν θαυματουργὸν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

Συνεπῆς πρὸς τὸ τάμα του ὁ πλοίαρχος, ἔσπευσεν ἀμέσως κατόπιν εἰς Θεσσαλονίκη, ὅπου ἐφόρτωσε τὸ πλοῖον του σιτάρι, καὶ ἐπιστρέψας τὸ παρέδωκεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίας Τριάδος (εἰς Αἴγινα), ὅπου διαφυλάσσονται τὰ τίμια Λεῖψανα τοῦ Θαυματουργοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τοῦ Ἐπισκόπου Πενταπόλεως.

Τὸ ἀνωτέρω μέγα Θαῦμα, ἐπηρέασεν αἰσθητῶς ὅλους, ὅσους τὸ ἐπληροφορήθημεν καὶ εὐεργετικῶς ἐπενήργησεν εἰς πάντας ἡμᾶς ἢ ἐκδηλωθεῖσα χάρις τοῦ Ἁγίου, ὅταν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ ἐν ὥρᾳ θλίψεως καὶ ἀνάγκης μετὰ πίστεως ἐπικαλούμεθα τὴν θείαν ἐπέμβασιν, διὰ χειρὸς τῶν Ἁγίων Του. «Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος».

Καὶ ὅπως ὁ διασωθεὶς πλοίαρχος Τσαλίκης ἐξεπλήρωσε τὸ «τάμα», ἔτσι καὶ ἡμεῖς ἄς τάξωμεν εἰς τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸν τὸν Θεὸν μίαν εἰλικρινῆ καὶ καθαρὰν ζωὴν μετανοίας, ὡς εὐπρόσδεκτον θυσίαν εἰς τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους καὶ εὐλογημένην ἐκδήλωσιν εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας εἰς τὸν Θαυματουργὸν Ἅγιον Νεκτάριον.

Δημήτριος Λαμπρινός, Πειραιεὺς

Θεραπεία κατάγματος

ΕΓΩ, ἡ Μαρία Κοφινάκη (ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης), ἔπεσα ἀπὸ ὕψος 4,5 μέτρων καὶ ἔσπασα τὴν σπονδυλικὴν στήλην καὶ ἔπαθα ἀκατάσχετον αἰμορραγία, τὴν 4^{ην} Ἰουνίου 1964. Ὅλοι οἱ ἱατροὶ μὲ ἀποφάσισαν.

Μιὰ νοσηλενομένη μοῦ ἔφερε τὴν μικρὴν Εἰκονίτσα τοῦ Ἁγίου, τὴν ὁποίαν πρῶτη φορὰ εἶδα καὶ ἄκουσα τὸ ὄνομα τοῦ σωτῆρος μου Ἁγίου Νεκταρίου. Στους φοβερούς μου πόνους, ἐκεῖνο τὸ Ἅγιον ὄνομα φώναζα, μετὰ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Μετὰ 10 ἡμέρες μὲ ἔφεραν μὲ φορεῖο σπῆτι μου μὲ γύψους, ἀγνώριστη σὺν γνωστῆς μου. Τεσσαράκοντα πέντε ἡμέρας εὐρισκόμην σὲ κίνδυνον, ἀκίνητη, ἀπελπισμένη.

Μία δύσκολη νύκτα τὸν ἐπεκαλούμην με πόνου καὶ δάκρυα καί, ὅταν κοιμήθηκα, βλέπω νὰ ἀνοίγη ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου καὶ νὰ εἰσέρχεται ἕνας Ἱερεὺς, στὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ στὸ σῶμα. Μὲ ἕνα θεῖο χαμόγελο, μοῦ λέει: «Μὲ φώναξες, ἦλθα, μὴν κλαῖς, θὰ γίνης καλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχης ὑπομονήν, καὶ νὰ κάμης αὐτό». Καὶ μοῦ παρουσιάζει ἕνα προσευχητάρι ξύλινο με λίγα σκαλίσματα.

Ἐγὼ εἶπα με πόνου: «Κάνε με καλά, Ἁγίε Νεκτάριε, καὶ θὰ τὸ κάνω!»...

Τὴν δευτέρη νύκτα καὶ πάλιν μοῦ παρουσιάζεται στα ὀλόχρυσαντυμένος με Μίτρα καὶ Εὐαγγέλιο στὸ χέρι. Ἐλαμπε τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν θεῖαν του λάμψιν! Σήκωσε τὸ Εὐαγγέλιον, με σταύρωσε καὶ ἔπειτα καὶ με τὸ χέρι του. Τόσον ἤμουν θαμβωμένη ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸ θυμίαμα, πού δὲν μπορούσα νὰ ἀρθρώσω λέξι.

Μοῦ λέγει: «Θὰ γίνης καλά, μὴν στενοχωριέσαι», ἀλλὰ καὶ πάλιν μοῦ παρουσιάζει τὸ ἴδιο προσευχητάριο...

Ἐκανα νὰ μιλήσω, δὲν μπορούσα οὔτε νὰ σηκωθῶ. Πολλὴ ὥρα εὐρισκόμην εἰς τὸ βλέμμα του τὸ ἅγιον καὶ στὴν ὠραία καὶ λαμπρὰ παρουσία του. Μία χερουβικὴ μουσικὴ ἀκούετο καὶ σιγὰ-σιγὰ, ἔσβυνε τὸ θεῖο φῶς καὶ ἡ ὄψι τοῦ μεγάλου μου Ἁγίου...

Ξύπνησα τρομαγμένη, με τὸ στόμα ξηρὸ καὶ βουτηγμένη στὸν ἰδρῶτα. Ἄκουα καὶ ξύπνια τὴν χερουβικὴ μουσικὴ καὶ μία ἀναπνοὴ καὶ βήματα στὸ δωμάτιο, σὰν κάποιος νὰ ἦτο κοντά μου. Ἀντὶ νὰ φοβηθῶ ὅμως, ἔκανα τὸν σταυρό μου, λέγοντας: «Σ' εὐχαριστῶ, Ἁγίε Νεκτάριε μου, διότι με ἠξίωσες νὰ σὲ ἰδῶ με τὴν θεῖαν περιβολὴν σου καὶ τὸν χερουβικὸ ὕμνο σου!»...

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶμαι ζωντανὴ καὶ καλύτερα. Πῶς νὰ παραγνωρίσω λοιπὸν τὴν εὐεργεσία καὶ πῶς νὰ λησμονήσω ὅ,τι ὑπεσχέθην, ἀφοῦ τὴν ζωὴν μου ἔσωσε; Ὅπου καὶ ἂν βρεθῶ, ὁμολογῶ τὴν μεγάλην του ἱαματικὴν δύναμιν. Ἀμήν.

(*) *Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης, Ἅγιος Νεκτάριος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως ὁ Θαυματουργός, Βίος καὶ Πολιτεία – Θαύματα - Ἀσματικὴ Ἀκολουθία – Παρακλητικὸς Κανὼν, ἐπιμέλεια: Ἰωάννου Γρ. Τιμαγένου, ἐκδ. Μιχ. Σαλίβερος, Ἀθήναι (ἄ.χ.).*